

v e r e n i g i n g
O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TD Den Haag tel. 684541

Secretariaat: KRAMSVOGELLAAN 29 2566 CB Den Haag tel. 254273

n a d r u k v e r b o d e n

verschijnt twee wekelijks

27e jaargang nr. 7

3 december 1982

Goeden avond, vrienden.

Zoals altijd: denk er aan, wij zijn niet alwetend of onfeilbaar en vinden het heel erg prettig wanneer u zelf nadenkt. Dit alles onder het motto: de mens doet er beter aan zijn eigen fouten te maken dan die van anderen na te volgen.

Ons onderwerp van heden ligt wat moeilijk: wij zitten tegen de ster-avond aan en dat betekent altijd reeds enige spanningen. De wil inhaken op verschillende factoren die op een dergelijke avond een rol spelen en geef als titel:

D E W E R V E L S : O R M V A N D E M O R A A L
=====

Moraliteit is over het algemeen iets wat meer bepaald wordt door de gemeenschap dan door het individu. Wanneer in een zekere periode een zeer snelle ontwikkeling plaats vindt op b.v. sociaal of economisch terrein, zo blijkt dit onmiddellijk gevolg te worden door een sterke verandering in het algemeen geldende moraliteitsbesef. Zelfs ethiek en zedenleer passen zich officieel, zij het aarzelende, daarbij langzaam aan.

In dergelijke verandering zien wij b.v. in de oude stad Rome. Oorspronkelijk was de bevolkingsdichtheid hier zeer beperkt, maar langzaam groeiende de stad uit tot iets wat men, vergelijkenderwijs, een wereldstad kunt noemen.

Nu blijkt dat zodra een bepaalde omvang en bevolkingsdichtheid bereikt is, er snel en kenbaar een verandering van mentaliteit ontstaat onder de bevolking. Hun visie op het belang van anderen zowel als hun beeld van eigen mogelijkheden zowel als van de belangrijkheid van anderen ondergaat ingrijpende veranderingen.

Van de tijd dat de romeinen zelf, ook in de arenas, met sport en spel hun kracht bewezen tot de tijd van de grote spelen in b.v. het Colosseum verlopen niet veel meer dan 2, hoogstens 3, eeuwen.

De tijd van de zanger die ergens langs de straat optrad tot de theaters waarin door vaklieden vertoningen werden gegeven - vaak zelfs al te teatristisch - is nog minder dan dit. En van de burger die in staat was geheel voor zich te zorgen tot de mens die in feite een patroon nodig had en alleen dank zij de bescherming van een patricier nog in al zijn levensbehoeften kon voorzien en werken, is slechts 150 jaar.

Wanneer je dit oude voorbeeld overzet naar de moderne tijd ontdek je eerst, hoe onstellend veel er in korte tijd veranderd is. Dingen die 20 jaren geleden nog ondenkbaar waren worden nu in feite als normaal aanvaard. Zaken waar men zelfs 10 jaren geleden al erg warm voor liep laten nu de mensen onverschillig.

Het is of de gehele samenstelling van het denken en de wijze van leven op een wonderlijke wijze is veranderd, om niet te zeggen is gereverteerd naar een ander en primitiever reactieniveau.

Op deze wijze kom je te bestaan in een wereld waarin de uiterlijke stellingen en gebruiken zich steeds minder met de werkelijke feiten dekken. Naarmate de feitelijke verandering in de massa als geheel sneller plaats vindt ontstaat er ook een grotere achterstand bij al degenen die geestelijke of materieel macht willen uitoefenen, evenals bij de systemen die zij daartoe hebben opgebouwd.

De kerken waren eens gemeenschappen van mensen die samenkamen vanuit een overtuiging. Er was wel een oudste, maar niet eens een priester. Deze ouderling las de epistels voor, vertelde uit het evangelie en ging voor bij de gemeenschappelijke " liefdesmaaltijd, de agapé.

Daarna is er ook in het christendom sprake van een steeds sterker doorzettende institutionalisering. Kijkt men naar de vroege en zelfs naar de latere middeleeuwen, zo treft men opeens de kerk aan als een gezagsdrager en machttapparaat, waarbij de leidende figuren ook plaatselijk een prinselijke of tenminste baronale rol spelen, inclusief het bezit van grote landgoederen, het uitoefenen van absolute macht over de inwoners van hun gebied enz.

Bezie je de kerken in deze tijd, dan blijkt dat zij nog steeds institutionalistisch denken. Wanneer het niet te hatelijk zou klinken zou ik zelfs zeggen dat de kerken van heden nog steeds geregeerd worden door bureaucraten die beseffen dat al datgene waardoor zij menen macht uit te oefenen maar zeer beperkt zal doordringen tot en aanvaardbaar zal zijn voor de gelovigen.

Dit betekent niet alleen voor die kerken een storing, een vermindering van ledental en vooral volgelingen. Er ontstaat een al even grote evenwichtsverstoring bij de mens, die bepaalde zekerheden voor zijn innerlijke rust van node heeft.

Laat mij u een voorbeeld geven: Wanneer je gelooft in een bepaalde verlossingsleer - zoals het christendom is - geloof je ook aan vaste regels en wetten waaraan je je moet houden. Er zijn vaste lasten die je, zowel emotioneel als pecuniair dient te dragen.

daartegenover staat dan een bijna zeker zijn dat je te enigerlei tijd een redelijk blij en eeuwig leven zult hebben. En alles wat op aarde misgaat, je missen moet, zal je later in ruime mate vergoed worden.

Je kunt je daarbij redelijk gelukkig en geborgen gevoelen, zolang er maar een gezagssituatie is, waarbij je de leiding van anderen zonder voorbehoud blijft aanvaarden.

Op het ogenblik dat je echter steeds meer gekonfronteerd wordt met een wereld, waarin al die regels en wetten van de kerk in de praktijk niet blijken te functioneren zal bij steeds meer mensen de vraag rijzen of de leerstellingen dan wel ondanks dit juist zijn en blijven.

In vele gevallen komt het er op neer, dat de mens zich niet zo zeer losmaakt van zijn geloof als wel van de kerkelijke bemoei en bezorgdheid - zaken die nu eenmaal eigen schijnen te zijn aan elk bureaucratisch geheel.

Daaruit vloeit dan weer voort dat op het ogenblik dat de mens autoriteit van node heeft, hij deze in feite moet ontberen. Als gevolg daarvan grijpt hij dan maar al te vaak naar een andere leer, een

meester of wel een zichzelf benoemd hebbende profeet, een goeroe, een bhagwan of hoe dergelijke figuren zichzelf dan ook plegen te betittelen.

Ik wil hiermede niet stellen, dat al hetgeen dergelijke mensen verkondigen en eisen op zich geheel verkeerd en misleidend is. Ik wijs er alleen maar op dat de mensen die hen volgen dit maar al te vaak niet doen omdat zij feitelijk geloven wat hen wordt geleerd, maar omdat zij emotioneel een gezag van node hebben dat hen altans enige houvast biedt in een wereld waarmede zij geen raad meer weten. Want het is zonder meer duidelijk, dat ghet werkelijke gedrag van de kerk en de houding die zij steeds weer aanneemt zodanig strijdig is met haar eigen leerstellingen dat dit voor steeds meer mensen evident is geworden.

Ik gaf dit slechts als voorbeeld. Evengoed had ik kunnen spreken over de v.v.d. die zegt te strijden voor vrijheid en democratie en beweert de werkgelegenheid te willen bevorderen terwijl het merendeel van degenen die deze partij representeren hun eigen voorstellen voor zich niet van belang achten en b.v. meerdere baantjes gelijktijdig uitoefenen enz. Wanneer men er achter komt, dat deze heren vaak drie of meer betaalde baantjes hebben naast hun kamerlidmaatschap wordt het onaanvaardbaar voor de mensen die van hen te horen krijgen, dat zij zelf maar - voor minder loon - minder lang moeten gaan werken. De geloofwaardigheid lijdt hieronder zeer.

Mogelijk dat dit tweede beeldje sommigen beter aanspreekt, want geloof is bij de mensen nog altijd een heel teer punt, dat heb ik meerdere malen reeds ervaren.

Stel nu eens even, dat deze onzekerheid niet alleen bestaat bij de gelovigen of de staatsburgers die niet meer weten waaraan zij nu toe zijn. Naar mijn bescheiden mening gaat dit alles ook niet voorbij aan degenen die gezagsposities hebben in kerk en gemeenschap.

Deze onzekerheid nu neemt overal toe. Want ook degenen die nog steeds werken vanuit verouderde concepten kunnen hiervan immers geen afstand doen zonder zichzelf grotendeels te desavoueren - en wie heedt daarin nu zin? Aan de andere kant voelen de leiders wel degelijk dat hun macht en gezag beginnen te wankelen en beseffen zij wel degelijk meer en meer dat zij voortdurend blootstaan aan kritiek bij een ieder.

Dit nu is voor hen onaanvaardbaar gezien hun positie. Dus tonen zij de wereld een stralende glimlach. Wie hen ziet beseft al snel dat de meesten als lijfregel schijnen te hebben: say cheese. Behalve dan de paus, die elke maal weer na het verlaten van een vliegtuig onmiddellijk overgaat tot de eerste oefening van zijn ochtendgymnastiek.

Deze mensen moeten voortdurend naar buiten toe anders doen dan zij werkelijk voelen en zijn en komen meer en meer tot een toestand, waarbij dit alles voor hen zelf steeds minder te verteren is.

Het grote gevaar van deze tijd bestaat juist door de neiging van vele mensen om hetgeen zij zouden willen schijnen te hanteren als een rechtvaardiging voor datgene wat men doet en in feite zelf niet zou willen doen.

Oorlogsdreiging, opvoeren van bewapeningen zijn niet alleen maar symptomen van systemen die nu eenmaal elkander dienen te bestrijden. Wat dat betreft zou ik zelfs kunnen beargumenteren dat de sovjetunie in bepaalde opzichten op het ogenblik zelfs kapitalistischer functioneert dan de Usa.

De werkelijke reden voor dreiging en wapenaankopen is dat men niet meer zeker is, dat men zich in feite de mindere, soms zelfs minderwaardig gevoelt.

Men is bang dat de eigen positie, de zekerheden, de schijn die men zo lang heeft weten te handhaven, nu zullen worden aangetast.

Wanneer dit dreigt te gebeuren kennen de meesten onder hen maar één uitweg: geweld. In zijn ergste vorm wordt dit tot een zelfvernietigingsdrang - die gelukkig nog niet algemeen voorkomt. Ik mag u in dit verband herinneren aan een figuur als Adolf Hitler, die niet alleen alles en een ieder opofferde aan zijn denkbeelden, maar toen hij uiteindelijk ontdekte dat hij ten gronde zou moeten gaan, verkoos zelfmoord te plegen, maar niet voor hij alles had gedaan om zijn gehele volk en land mede ten gronde te richten.

Een mentaliteit die helaas meer voorkomt dan men denkt. Helaas is menselijk nooit van te voren met zekerheid te zeggen, wie tot dergelijke extreme reacties zal overgaan. Zijn er immers geen generaals die geheel bereid zijn om een groot deel van hun eigen land en eventueel ook volk te vernietigen wanneer zij daardoor maar kunnen voorkomen dat de vijand die geboden bezetten zal en dus zijzelf een nederlaag moeten lijden?

Er zijn staatslieden die bereid zijn de gehele economie van hun volk te verkwanselen wanneer zij daardoor maar de uiterlijke schijn van macht en gezag kunnen blijven behouden. Kijkt u maar eens naar vele staatsjes in midden-amerika.

Beseffende hoe een dergelijke houding ook steeds meer onder "het gewone volk" voorkomt mag ik toch wel spreken over een crisis in de moraal, een wervelstorm die alle bestaande waarden door elkaar schijnt te gooien.

Er is geen vast verband meer tussen de mens en de waarden van de maatschappij waarin hij leeft, er zijn geen onwankelbare geloofszekerheden meer. En u kunt van mij aannemen dat de doorsnee mens eenzelfde zekerheid van node heeft, zozeer binnen een sociaal geheel als binnen een kerk of sekte.

Juist in deze dagen is het daarom van groot belang, dat je de neiging tot extremisme en zelfvernietigend gedrag beperkt waar en hoe je maar kunt. Maar zonder meer is dit niet mogelijk. Misschien kun je de mensen echter langzaam duidelijk maken, dat hun grootheid in feite meer licht in hetgeen zij weten te voorkomen dan in datgene wat zij voor anderen veroorzaken.

Dit is een van de factoren die een grote rol zal spelen in het verloop van de komende steravond, zoals dit alles een van de vele invloeden omschrijft die wij zeer minutieus en sterk ontleed hebben in de laatste tijd.

De verkregen gegevens worden als basis gebruikt voor een zeer groot deel van alle pogingen onzerzijds, Geen zonder dat wij daarop ook een groot deel zullen richten van de kracht en energie die wij op een steravond proberen uit te stralen.

Maar er is meer: wanneer u kijkt naar uw eigen gemeenschap dan ontdekt u, dat er bepaalde verhoudingen opeens mis zijn gegaan. Voorbeeld: in een kapitalistische maatschappij dient persoonlijk eigen dom neilig te zijn, dit is de basis van dit systeem. In de praktijk is dit niet meer het geval. De reden? Men heeft eigendom verheven tot een recht, een recht waaraan een ieder gelijkelijk deel zou moeten hebben. Degenen die nu niet meer alles heeft wat hij wenst voelt zich daardoor ontrecht en probeert alles wat hij niet heeft op de een of andere wijze te nemen. Of dit alles nu geheel te recht of volgens u tenonrechte als volgt wordt geformuleerd moogt u onderling uitmaken, maar ik stel: Velen stellen niet omdat zij het werkelijk nodig hebben, maar eerder omdat zij menen dat zij toch evenveel recht hebben op allerhande materiele bezittingen als anderen.

Dit impliceert dat het bezit van anderen hen niet meer heilig is en dat zij daarentegen hun eigen bezittingen verdedigen met alle mogelijke middelen.

Denk ook eens aan het gedrag van zoveel mensen, die duidelijk geen respect meer hebben voor de vrijheid van een medemens. En dan spreek ik niet alleen maar over de steeds toenemende gevallen van geweldpleging of de steeds meer optredende "voetbal-rellen". Het is ook de onverschilligheid waarmee men elkander bejegent. Het is een wegvallen van elk waarlijk sociaal contact - heel vaak enigszins vervangen door een beperkt soort stamcontact, een soort van behoren bij dezelfde groep.

Toch is het duidelijk dat een gemeenschap die als zodanig moet functioneren dit alleen kan wanneer er een grote mate van onderling begrip, dulding en samenwerking tussen de leden van de gemeenschap bestaat.

Op het ogenblik dat dit alles niet meer of in niet voldoende mate meer aanwezig is valt die gemeenschap uiteens in steeds kleinere wordende groepen. Waarbij zij opgemerkt dat dergelijke kleinere groepen maar al te vaak alle anderen beschouwen als hun rechtmatige prooi.

Dat is iets wat niet aanvaard kan worden. Ook wanneer u vanuit een christelijk standpunt wilt uitgaan: werkelijke broederschap bestaat bijna niet meer, er is geen sprake van enige werkelijke naastenliefde, maar alleen van een soort eigenliefde en eigenbelangen die dan worden vertaald naar een groepsbelang.

Er is ook geen sprake meer van enige bereidheid om elkander werkelijk te steunen. Om het simpel te stellen: er zijn op het ogenblik heel wat mensen wel bereid om in het water te springen om een kat, een hond of desnoods nog een kind te redden, maar die een volwassene rustig laten verdrinken wanneer de bevoegde instanties niet tijdig genoeg voor een redding ter plaatse zijn.

Dat is alles wat bot, om niet te zeggen brutaal, gesteld. Maar wanneer u eerlijk bent, herkent u dan nog steeds niet iets van uw eigen tijd en gemeenschap in dit beeld? De band tussen de mensen is te zeer doorbroken. Er is te weinig eenheid.

Er is ook overal te weinig neiging te kijken naar de positieve kant. Overal heerst een negativisme, een afrekenen van al het mogelijke, al is het maar om eigen onvermogen te rechtvaardigen.

Het is de hoogste tijd dat ook in deze tendens enige verandering komt. Is het een wonderlijk dat wij zullen trachten om ook een geest van eenheid uit te stralen? Is het een wonder dat wij een mogelijke oplossing menen te zien in een steeds groter wordend begrip van allen voor elkander?

En dan niet meer met gezeur over generatiekloven of standverschillen maar gewoon met aanvaarding en begrip voor alles wat een ieder probeert te zijn, te doen, is.

Dan mag je nog wel degelijk bepaalde dingen afkeuren. Maar daarnaast moet je dan ook bereid zijn om de positieve kanten te erkennen. Bevordering van positiviteit in waarneming en erkenning, zeker t.a.v. de medemens staat wel degelijk op ons verlanglijstje.

Er zijn meer punten waarbij men zich in gemoede dient af te vragen of mensen niet zijn weggevlucht in extremen om aan de werkelijkheid in en rond hen te ontkomen.

Een voorbeeld maar weer: wanneer je hoort zeggen, dat de solidariteit tussen bepaalde groepen mensen in dit land voldoende is om alle problemen op te lossen zo behoef je alleen maar te zien naar het gedrag van de verschillende groepen die pretenderen die solidariteit te vertegenwoordigen om te konstateren, dat van al het gestelde niet veel waar is.

Toch blijven die mensen ondanks de feiten steeds hetzelfde zeggen en handelen alsof. Want zij willen niet anders.

Want als zij toe zouden geven, dat al die solidariteit maar heel betrekkelijk is, dat zij vaak alleen zeer voorwaardelijk bestaat, zo zouden zij toe moeten geven dat hun eigen macht beperkt is, dat hij denkbeelden zelfbedrog zijn. En voormannen zouden moet toegeven dat hun stellingen en leringen niet meer passen in deze tijd, dat zij in feite overbodig geworden zijn. En dat kunnen zij niet over hun hart verkrijgen. Dan gaan zij nog liever tegen hun eigen principes in om toch nog hun gelijk te kunnen halen.

Zoals anderen de strijdigheden niet willen beseffen die zij zelf tussen leer en haldenen te weeg brengen. Euthanasie, zo hoort men bepaalde groepen roepen, moet ten strengste en met alle middelen verboden en voorkomen worden. Want alle leven is heilig. Dit terwijl men in een oorlog een ieder aanmoedigt om voor het vaderland het hoogste offer te brengen.

Realiseert men zich bovendien wel wat men zegt? Beseft men dat men een mens die ten zeerste lijdt en geen uitzicht op verbetering heeft het recht wil ontzeggen, dit leven vaarwel te zeggen? Dat men zelfs zint op mogelijkheden en middelen om te voorkomen dat degenen die dit zelf zouden kunnen doen, zich van een voor hen zinloos en eindeloos lijden proberen te bevrijden? En wat dat betreft: zijn dergelijke "wetten" niet een schromelijke aantastig van de mens om te leven en te sterven volgens eigen beste weten en kunnen?

Wonderlijk dat degenen die in deze gevallen het luidste roepen gelijk degenen zijn, die in tijden van oorlog wapens zegenen en van een ieder eenvoudig eisen dat hij bereid is te sterven voor, wmet zijn welzijn in zal staan voor, de veiligheid en zekerheid van het volk, het vaderland en de konigin?

Volgens mij is dit een sprekend voorbeeld van een geheel verkeerde mentaliteit. Wil men door de grote crisis van de komende twee jaren heen komen - de kans daarop schatten wij onderling nog steeds op 85 a 90% - dient men toch wel te komen tot een beter besef van het persoonlijke van het leven en bestaan van elke mens.

En dus ook van de rechten, die een persoonlijk bestaan van de mens meebrengt en de plichten die daaraan verbonden zijn, zoals het bestaan van zoveel mogelijk rechten en vrijheden aan anderen.

Zo bezien verkeert de mens in een situatie waarbij ik de bemoeials - vergeef mij de betitteling, maar zij zijn het wel - het recht ontzeg moeit te maken of een ander nog in een hopeloos lijden verder zal moeten leven dan wel voor zich een pijnloze en spoedige dood mag verkiezen. Je kunt niet stellen, dat iemand niet het recht bezit om zelf uit te maken wat er met zijn/haar lichaam zal gebeuren.

De gedachte, dat je een ander ook daarin vrij zoudt moeten laten is voor velen benauwend. Dat een ander iets zou mogen doen, wat men voor zich niet juist acht kan men eenvoudig niet aan. Och zal het erkennen van het recht van die ander de enige oplossing zijn zowel voor vele oorzaken van uw economische als uw morele crises.

De mens moet weer terug keren tot een juistere besef van normen en waarden, maar dan vooral een juistere erkenning ook van het recht van anderen voor zich de juiste normen en waarden te bestemmen. Elke mens is voor zichzelf aansprakelijk. Hier kan nooit een "een voor allen" gelden.

Zelfs de musketiers, die deze leuze volgens de auteur bezwoeren ken een aanvullende regel: ieder vecht voor zich, waar nodig echter helpen wij elkaar en komen voor elkaar op. Zou de maatschppij zo denken dan zou ik wel iets voor dit "een voor allen, allen voor een" gevoelen. Maar het is onjuist, dit uit te leggen als "een beslist voor allen".

Geen wonder dat wij ook hier proberen het tij van de bemoei-zucht te keren.

Nu kun je de mensen natuurlijk wel een geestelijk sedatief verstrekken: een pilletje, verzoet met rozige hiernamaalsverwachtingen en in de kern een soort schuldontlasting zodat de mens niet behoeft te veranderen en toch van spanningen bevrijdt verder kan gaan.

Maar dat haalt niets uit. Op de duur worden de mensen daardoor alleen maar gekker. Je zult hen dus een wat bittere kracht toe moeten dienen: een kracht die hen zegt " hé, jij, die zoveel denkt over de wereld, kijk eerst eens anaar jezelf.

Wat betekent dat wij op de komende steravond tenminste één uitstraling kunnen verwachten die niet voor iedereen even mooi en tintelend kan zijn. Er zullen mogelijk zo hier en daar wel wat schokjes te konstateren zijn.

Jammer, maar hoe kun je anders hieraan iets doen? Wat mij tot een laatste punt voor heden brengt:

U weet allen - wij hebben er zelfs een reeks onderwerpen aan gewijd - dat de ontwikkeling van het z.g. paranormale op aarde langzaam maar zeker toeneemt. Er komen langzaam maar zeker steeds meer mensen met deze paranormale kwaliteiten, maar gelijktijdig wordt de zin en de mogelijke oorzaak daarvan ook steeds meer onderzocht en wetenschappelijk benaderd.

Het zal u duidelijk zijn, dat de wetenschap dergelijke kwaliteiten nimmer volledig volgens het oude systeem wetenschappelijk zal kunnen benaderen, maar dat men in feite voornamelijk waarschijnlijkheidsonderzoek zal moeten doen.

Maar hoe dit ook zij, wanneer over al op aarde meer en meer paranormale krachten ontstaan zal dit gevolgen hebben. Zien wij naar de gemiddelde mentaliteit van de hedendaagse mens zo beseffen wij eerst goed dat ook hierdoor een wervelstorm van de moraal zal ontstaan en beseffen wij, dat een passende moraliteit bij de mensen van groot belang is juist in dit verband.

Bijna onbewust preekt deze wereld van heden de mens, dat het goed is om egoïst te zijn. Maar een egoïst met gaven is dan wel iemand die steeds ten koste van anderen verder zal komen. Kortom: de begaafde heeft bepaalde punten voor op anderen en men mag verwachten dat t.m. een groot deel van degenen die deze gaven bezitten ook zullen proberen daarvan misbruik te maken.

Maar paranormale gaven die op deze wijze misbruikt worden zijn niet alleen vernietigend voor degene die ze zo hanteert, maar even vernietigend voor de onbegaafden die er mee in contact gaan komen. Een dergelijke egoïsme zou kunnen betekenen dat er een feitelijke teruggang ontstaat in zowel de mogelijkheden van bewustwording en geestelijke ontwikkeling als in feitelijke mogelijkheden bij zeer velen.

Dit erwijl een goed gebruik van dergelijke paranormale gaven, ook wanneer zij ontdaan worden van alle mythen omtrent geestelijke meesters, goeroes, dokters e.d. die voor het bestaan ervan aansprakelijk zouden zijn, voor de gehele mensheid op de duur een geheel nieuwe benadering van het menselijk stofbestaan zal gaan betekenen.

Men zal het leven anders ondergaan, anderen eerder gaan beseffen als delen van hetzelfde geheel. Wat er op neerkomt dat de ontwikkeling van paranormale gaven in deze tijd niet alleen steeds meer aangemoedigd en bevorderd zal moeten worden, maar dat gelijktijdig zo mogelijk en zonder werkelijke dwang degenen die over dergelijke gaven beschikken tot een grotere positiviteit bewogen moeten worden.

De uitstralingen die hiervoor het meest gebruikt zullen worden - zowel op de steravond als daar buiten - zijn van voornamelijk telepathische aard. Denkbeelden kan men zo dermate sterk afdrücken dat men zich daarvan niet onbewust kan blijven.

Men hoopt bij ons dat, indien men deze indrukken maar lang genoeg blijft uitzenden, bij de meesten op de duur een soort automatisch associatie zal gaan ontstaan tussen het gebruik van de gave en deze impuls, zodat men overlegder en meer beëust de gave zal gaan gebruiken.

Zoals gezegd zal ook dit de komende steravond mede kentekenen. Waarmede ik de belangrijkste punten heb opgesomd. Het verdere verloop kent u naar ik aanneem. Opbouwen van sfeer enz. Zo niet, dan zijn er wel anderen, die u nader in kunnen lichten.

Het resultaat voor uzelf is voornamelijk een kwestie van "ga je op in de gemeenschap of niet?" Je kunt er buiten blijven wanneer je dit wilt. Alles is geheel vrijblijvend. Wordt je deel van het geheel dan onderga je bepaalde spanningen. De inhoud van de avond is voor u voornamelijk emotioneel.

Er worden dan veranderingen veroorzaakt die zelfs enige invloed uitoefenen op de levenstromen in uw lichaam, uw zenuwreacties kunnen beïnvloeden en zeker ook het gehele lichamelijke evenwicht zullen kunnen harmoniseren - ook al is dit laatste maar een tijdelijk verschijnsel.

Natuurlijk volgt ook weer de instraling van voorwerpen. U zult mij toestaan dit kort te verklaren: Wanneer je stoffen gebruikt die een zeer geringe moleculaire rotatie bezitten, is het mogelijk sterkere velden te scheppen in de ruimte tussen de moleculen.

Deze velden veroorzaken niet alleen een grotere starheid in de structuur der moleculen, maar heeft bovendien een karakter als een magnetisch veld, een veld zoals b.v. een zon met zijn planeten pleegt te omvatten.

Komt een indringer binnen in een zonnestelsel dan wordt hij door dit veld mede in richting bepaald en zelfs tot een zekere wijze van functioneren gedwongen. Vooral wanneer het voorwerp een tangenciale baan volgt zal blijken, dat het gedrag van de materie mede door dit veld wordt beïnvloed. Zowel het baanverloop als de massasnelheidsratio wordt sterker of minder sterk beïnvloed.

Misschien kunt u begrijpen, dat je ook tussen atomen en/of moleculen een dergelijk soort veld tot stand kunt brengen en versterken. In het atoom is een dergelijke veldverhouding immers toch reeds aanwezig.

Stemt men de reacties van dit extra veld af op mentale impulsen dan zal het ontstaan van b.v. een bepaalde stemming, van bepaalde denkbeelden ook, eveneens als een indringen worden ervaren. Het veld probeert die indringing tot af te buigen dat zij met het bestaande veld harmonisch wordt.

Gelukt dit, dan wordt het veld niet verzwakt en straalt de gewijzigde impuls terug naar haar bron. Gelukt het echter niet, door b.v. een opeenvolging van vele dergelijke impulsen, dan verliest het veld hierdoor een deel van zijn energie.

Een ingestraald voorwerp is dus geen talisman op zo iets, maar fungeert eerder als accumulator voor een bepaald soort energie. Daar het veld zichzelf in stand tracht te houden zal het afwijkende impulsen en energien zoveel mogelijk proberen te neutraliseren. Dat is alles.

De indeling van een dergelijke avond kent u ook. U krijgt te maken met t.m. drie fasen. De inleider is degene die uw aandacht moet boeien en er voor dient te zorgen dat u redelijk op uw gemak zit. De voorbereider volgt. Deze bouwt zo nodig de sfeer verder uit, probeert wat beelden, klanken en woorden aan te dragen waardoor een suggestief geheel ontstaat. Doel: het tijdelijk vormen van de gemeenschap tot een veld buitenwereld afgezonderd geheel. Alleen zo is het mogelijk t.a.v. deze buitenwereld een voldoende sterk potentiaal op te bouwen.

Daarna komt natuurlijk de celebrant. Hij is degene die krachten van verschillende niveaus samenvoegt op één niveau. De wijze waarop hij dit doet kan sterk verschillen. De uiting is daarbij in feite minder belangrijk, maar maakt deel uit van de beïnvloeding van de gemeenschap als een geheel dat tijdelijk los staat van al het andere.

De celebrant straalt uit, straalt voorwerpen in, kortom doet zijn werk en laat daarna gemeenlijk een nogal wat afgewerkt medium achter. Waardoor voor ons als laatste punt nazorg op korte termijn wel noodzakelijk is.

Ik wil in verband met dit laatste er op wijzen, dat wij dus ook kennelijk een soort moraal kennen: wij vinden het niet erg om het maximum aan krachten en mogelijkheden te gebruiken, maar proberen dan wel onmiddellijk en zo rijkelijk als wij maar kunnen te compenseren.

Op het ogenblik dat iemand iets voor ons doet ontstaat voor ons een soort verplichting: niet om voor die ander precies zo of iets dergelijks te doen, maar om er voor te zorgen dat het omogelijkheidspatroon dat door degene die iets voor ons doet bestaat, hierdoor geen schade oploopt, maar in tegendeel zo iemand er in alle opzichten beter door wordt - en mogelijk beter van wordt - dank zij hetgeen deze voor anderen doet.

Wij vinden dit besef een van de belangrijkste normen die op de wereld algemeen zouden moeten bestaan: niet een voor wat hoort wat zonder meer, maar bij de mensen de bereidheid van anderen te aanvaarden en dan anderzijds een streven om er voor te zorgen dat alles wat je van die anderen aanvaardt voor hen geen belasting wordt en zo mogelijk ook op jouw manier er weer iets tegenover stellen.

Wanneer ik boven mijn onderwerp stel dat er in deze dagen sprake is van een morele wervelstorm, nu ja, dat de wereld in een morele crisis verkeert weet u allen. Besef echter, dat alles zijn samenhang aan het verliezen is, zodat je niet kunt volstaan met het analyseren van de oorzaken van de crisis om na te gaan, hoe je deze zo snel mogelijk op kunt heffen en naar het oude terug kunt keren,

Er ontstaan voortdurend nieuwe samenhangen en maatstaven, die vaak met elkander strijdig zijn of schijnen. Alleen door een gebruik van ons eigen innerlijk, ons eigen denken en handelen en een steeds weer gebruiken van onze uitstralingten bate van anderen zullen wij dit op de duur kunnen corrigeren.

Wanneer wij een steravond hebben of op een gegeven ogenblik te samen een bepaalde kracht uitoefenen doen wij dit mogelijk beter en intenser dan anders. Maar iedereen voor zich kan reeds iets doen. Daar behoren ingelijk alleen een paar aanwijzingen bij:

Zoek het niet in wetten die voor een ieder gelden. Zeden, ethiek en dergelijke zijn hoofdzakelijk menselijke denkbeelden of uitdrukking van maatschappelijke belangen en belangrigheden.

Jijzelf hebt wel degelijk een persoonlijk begrip t.a.v. de wereld. Benader dit zo positief je kunt. Zoek niet naar iets om te bestrijden, maar naar iets wat je kunt versterken.

Zoek niet naar hetgeen je moet verwachten, zoek naar datgene wat je innerlijk zo zeer eert en begrijpt, dat het je zelfs de moeite waard lijkt om het na te volgen en anderen te helpen in hun pogen om het eveneens na te volgen.

Zoek niet naar een oplossing voor vragen zonder meer. Een ieder heeft het recht, zijn problemen en vragen op zijn eigen wijze op te lossen. Kan men dit niet, wees dan bereid die ander te helpen zoveel en zo goed als deze dit wenst.

Weest positief, dan zult u ook in uw dagelijks leven iets van de eigenschappen vertonen die ook voor onze steravond bepalend zullen zijn.

U zult dan ook helpen de crisis, die zich in alle delen van de wereld steeds sterker manifesteert, helpen oplossen.

Nogmaals: een crisis oplossen betekent niet een terugkeer naar het oude, het betekent alleen een nieuw evenwicht vinden waardoor je weer meer beheerst verder kunt leven en niet meer gedreven wordt door omstandigheden die je niet kunt beheersen of die je te zeer vreest om een poging tot beheersen te durven wagen.

Dat was dan mijn betoog. Wanneer u vragen hebt, ga uw gang.

x De kerk heeft in Rome het geloof aan reïnkarnatie afgeschaft.
Was dit omdat de mensen anders minder manipuleerbaar zouden zijn?

- Mogelijk heeft dit wel ergens in een rol gespeeld in bepaalde delen van de verkenning. Laat ons echter duidelijk stellen, dat niet alle Romeinen zonder meer en geheel in reïnkarnatie geloofden.

Een de gelijk geloof bestond, zij het in bepaalde mate, nog wel in bepaalde delen van Egypte in die dagen, maar dan alleen voor zeer bepaalde personen onder zeer exceptionele omstandigheden. Het bestond verder voornamelijk in Zuid- en Noord-Azië. Bepaalde denkers uit de pre-taoïstische periode blijken denkbeelden te hebben gehad omtrent een opeenvolging van verschillende levens.

Ook in grote delen van Europa geloofden de mensen niet in reïnkarnatie, zodat het mij overdreven lijkt te stellen, dat de kerk overal het geloof in reïnkarnatie bestreden en onderdrukt heeft. Wel is duidelijk dat men de enkele elementen in het oude en nieuwe testament die wijzen op de mogelijkheid van hergeboorte - er zijn er enkele - niet als zodanig heeft willen uitleggen.

Zeker op het ogenblik dat de kerk van een geloofsgemeenschap tot machtsinstituut begint te worden is het duidelijk dat juist de eeuwige zaligheid na één leven zonder enige kans op teruggaan en eveneens een eeuwige verdoemenis een machtsmiddel vormen en niet alleen bijdragen tot een grotere gezeggelijkheid van de gelovigen, maar daarnaast een lange tijd een goede bron van inkomsten hebben gevormd voor de geestelijkheid:

Degenen die rijk zijn geworden hebben dit gemeenlijk op een zodanige wijze bereikt dat zij zich schuldig gevoelen en dus graag bereid zijn aan de geestelijkheid toe te geven en middels zeer flinke donaties voor hun door van de kerk alsnog een deeltje in de eeuwige zaligheid te kopen. Voldoende?

x Denkt men in deze tijd niet te zeer in leuzen en bevordert dit niet het isolement van de persoon zelf?

- Indien u bedoelt dat menige moderne mens in kreten is gaan denken hebt u voor de helft gelijk. Op zich zijn dergelijke kreten niet zo schadelijk, zolang men de betrekkelijkheid daarvan maar beseft. Nadelig worden zij eerst, wanneer men de kreten gaat gebruiken in de plaats van het denken. Dan ontstaat inderdaad enig isolement, vooral een afdriven van de feitelijke werkelijkheid die men, niet door leuzen verblind, voortdurend rond zich zou kunnen konsteren.

x Is euthanasie niet een ingrijpen in het karma van een mens?

- U vergeet één ding: Karma is het geheel van de ervaringen die je hebt opgedaan en als zodanig een soort programmering voor je volgende benadering van het stoffelijke bestaan.

Het is dus geen tit voor dat kwestie(?) in de zin van; jij hebt vroeger het lijden van anderen veroorzaakt, dus moet jij nu maar lijden. Een dergelijke vereenvoudiging is onjuist.

Ik heb nadrukkelijk gesteld dat ik euthanasie alleen dan aanvaardbaar vindt wanneer men dit zelf wenst. Lost u dan eens deze vraag op: Waarom zou het karma van een mens veranderen wanneer hij meer bitterheid t.a.v. het leven en van anderen opdoet en in welke zin?

meent u werkelijk, dat dit een verbetering zou betekenen? Zou een dergelijk beleven niet eerder een soort wanhoopstoestand scheppen waarbij het erg moeilijk gaat worden een meer positieve benadering van het leven in een volgende inkarnatie tot stand te brengen?

Ik geloof dat een mens het recht moet hebben om, wanneer er geen andere uitweg meer bestaat, zichzelf te doden. En beweer nu niet, dat zo iets in de verdere schepping niet voorkomt. De schorpioen die door vuur omringd is en geen uitweg meer weet doorboort met eigen angel zijn rugschild. Er zijn dieren die zichzelf bewust verminken of doden wanneer zij door vrees bevangen zijn of geen uitweg meer zien.

Een mens zou daarboven moeten staan zo meent u? Dan vergeet u één ding: Lichamelijke pijnen gaan inderdaad maar tot een zekere grens. Daarna volgt een uitschakeling van het pijn mechanisme en eventueel ook van het bewustzijn. Maar zodra men de pijn heeft beseft treedt een psychisch mechanisme in werking waardoor men zich met de pijn steeds meer bezig houdt, zodat psychisch gezien de pijn onbegrensd beleefd kan worden.

Pijn kan een obsessie worden, en zelfs wanneer zij even nalaat blijft de angst voor de volgende pijnaanval. Wanneer een mens leven moet in die pijnwereld, zonder enige hoop, steeds weer met angst voor nog heviger pijnen - wetende dat het einde onvermijdelijk is - zo meen ik dat die mens en elke mens in die omstandigheden het recht heeft te beslissen of hij dit stoffelijk lijden nog langer wil en kan verdragen dan wel wenst zijn stoffelijk bestaan zo snel en pijnloos mogelijk te beëindigen.

Bovendien ben ik er zeer sterk op tegen dat mensen zonder dat er ook maar enige gegroefde hoop bestaat op verbetering van hun toestand jaren lang middels allerlei mechanisme in leven worden gehouden. Ook al is er geen overheersende pijn zo ben ik toch van mening, dat men de mensen in dergelijke omstandigheden het recht moet geven, te sterven. Zijn zij niet bij bewustzijn en is de situatie hopeloos dan meen ik, dat men hen tenminste dient te laten leven onder natuurlijke omstandigheden, ook wanneer dit hun dood ten gevolge zal hebben.

Dit alles onder voorbehoud dat deskundigen niet met enige zekerheid of waarschijnlijkheid kunnen aangeven dat zij binnen redelijke termijn een verbetering in de toestand kunnen veroorzaken. Voldoende?

x Al ben ik het daarmee niet geheel eens, van juridische zijde is men er op tegen omdat men vreest dat er misbruik van gemaakt zou kunnen worden.

- Dit ben ik dan met hen eens. Ik meen echter dat het misbruik niet zo groot zal zijn als mogelijk wordt verondersteld. Let wel: ik stelde eigen verzoek of eigen medewerking voor als voorwaarde. Ik meen dat er tenminste van enkele onbevooroordeelde getuigen een kennisname van het verzoek dient te worden geeist danwel door meerdere - zo mogelijk verder niet bij het geval betrokken - deskundigen een verklaring, dat de zaak hopeloos is zal moeten voorliggen.

Een dergelijk verzoek zou in bijzijn van die getuigen door de lijder(esse) zelf neergeschreven, uitgesproken of door tekens duidelijk kenbaar gemaakt kunnen worden.

Ik vindt dit alles zo gek nog niet indien men bedenkt, dat nog korte tijd geleden een mens alleen op zijn uitdrukkelijk en persoonlijk neergeschreven verzoek gecremeerd mocht worden. En toch wordt crematie nu algemeen aanvaardt en als redelijke vervanging voor begraving erkend.

Waarmede ik maar wil zeggen dat iets wat op het ene ogenblik voor de meerderheid van een volk niet aanvaardbaar is, korte tijd later reeds algemeen aanvaard kan zijn. Dit zal m.i. ook met euthanasie op de duur het geval zijn.

Ik meen verder, dat het recht om zelf te zijn impliceert, dat men ook het recht moet bezitten om te zeggen: wanneer niemand mij meer helpen kan, laat mij dan maar gaan.

Ik meen dat dit als antwoord duidelijk genoeg is.

x U stelde dat mensen gaven zullen gaan krijgen. Is het goed wanneer je voorschouw krijgt en wat zal de reden zijn wanneer dit na enige tijd weer wegvalt?

- Zo een vraag is in feite alleen op een zeer persoonlijke basis te beantwoorden. Algemeen kan ik alleen zeggen: voorschouw is iets wat ik u, tenzij u een zeer bijzonder mens in bijzondere omstandigheden bent, niet bepaald toewens.

Deze gave werkt n.l. nogal eens bedriegelijk omdat je een moment opname probeert te interpreteren op grond van al wat je nu weet en dus niet op grond van de waarden in de tijd dat het beeld ontstaat.

In de tweede plaats: de gelijke gaven werken vaak spontaan onder grotere spanningen, bij lichamelijke vermoeidheid of een emotioneel gestoord zijn. Is de toestand waardoor die voorschouw zich spontaan kon manifesteren eenmaal weggevallen, dan is daarmee de gave niet teloor gegaan, maar wel de stimulus waardoor deze bewust werd ervaren. Men zou dan deze spontane erkenningen kunnen vervangen door een bewust beheersen van de gaven, eventueel door een eigen stimulans te ontwikkelen waardoor men de gevoeligheid weer kan gebruiken in verband met het waakbewuste denken.

Maar om dit laatste mogelijk te maken zou je eerst weer veel meer omtrent jezelf moeten weten en begrijpen dan gemeenlijk het geval is bij de doorsnee mens.

x U sprak over euthanasie. Maar hoe nu aan de andere kant van het leven, bij abortus provocatus. In hoeverre mag een moeder beslissen over het al dan niet leven van een baby?

- Mogelijk is ook hier mijn benadering voor velen te primitief en niet juridisch onderbouwd. Maar ik ben zo vrij te stellen dat, zolang een embryo voor zijn bestaan volledig afhankelijk is van het moederlichaam en in feite daarmee nog een onverbreekelijke eenheid moet worden beschouwd, men het niet heeft over een afzonderlijk leven maar over een deel van het lichaam van die moeder. Ik zou daarom de moeder in deze een beslissingsrecht toe willen billijken.

Aan de andere kant ben ik geneigd vanuit mijn weten te zeggen: Degenen die hiertoe overgaan beseffen gemeenlijk te weinig welke problemen, fysiek maar vooral ook psychisch, een dergelijke ingreep met zich kan brengen. Zij zouden daarvan op de hoogte dienen te zijn op het ogenblik, dat zij tot eenbeslissing komen.

Ik meen dat dit laatste echter weinig of geen rol zal spelen in die periode waarin ~~nog niet redelijk~~ ~~van~~ andere dan geheel automatische levensfuncties in het wordende lichaam kan worden gesproken. In de praktijk komt dit ongeveer neer op de eerste 3 maanden van de zwangerschap.

Binnen deze 3 maanden meen ik abortusprovocatus zonder meer aanvaardbaar te moeten noemen. Daarna meen ik dat men zeer goed dient te overleg en, ook al omdat er dan reeds enig bewustzijn ontstaat in het wordende kind - dat deels van buitenaf daarin gelegd wordt. Dit betekent dat door de vrucht dan ook in steeds sterkere mate het bewustzijn van de moeder door het wordende kind beïnvloed zal worden.

Het is niet alleen zo dat het kind de moeder, maar natuurlijk ook dat de moeder het kind beïnvloedt in de verdere draagperiode. Een dergelijke wederkerigheid kan niet zonder meer en opeens verbroken worden zonder dat er een psychisch schokeffect ontstaat en bovendien vaak door de dan ontstane lichamelijke aanpassingen een verstoring van het emotionele evenwicht van de moeder.

Ik meen dan ook, dat een latere abortus tenzij daarvoor zeer dringende en dwingende redenen aanwezig zijn dan ook voor de moeder zelf evenkin goed zal zijn.

Het volgende is in mijn wereld niet een algemeen aanvaard standpunt, maar ik meen vanuit mijn persoonlijke ervaringen te mogen stellen dat na de eerste 3 maanden van de zwangerschap abortus provocatus slechts in geval van zeer dwingende en onveranderbare redenen zou moeten worden toegestaan.

Verder meen ik persoonlijk, dat er geen sprake van enige willekeur dient te zijn, zo in de geest van "het was een vergissing. In de eerste tijd dacht ik, och, laat maar. Maar na nader beraad is het te ongemakkelijk en wil ik het liever op laten ruimen."

Een dergelijke te onverschillige benadering van wordend leven en een nieuwe inkarnatiemogelijkheid voor een geest gaat mij persoonlijk bij alle verdraagzaamheid toch iets te ver.

Ik kan mij echter zeer wel voorstellen dat er indicaties zijn van lichamelijke, psychische en zelfs soms van sociale aard, waarbij men op uitdrukkelijk verzoek van de moeder en overwegende welke omstandigheden t.a.v. die moeder bestaan, toch zal moeten besluiten een ongeboren vrucht te moeten verwijderen.

Ik ben echter van mening dat men ook bij dergelijke indicaties anders dan lichamelijke gepaardgaande met levensgevaar van grote omvang voor de moeder, dit nooit zou mogen doen.

Na de zevende maand zou de geboorte zich moeten kunnen voltrekken, zo mogelijk langs de natuurlijke weg. In deze tijd is het wordende kind dermate ontwikkeld en tot zelfstandige persoonlijkheid geworden, dat al is het nog van het moeder lichaam afhankelijk het een recht op persoonlijk bestaan in geen geval onthouden mag worden.

Die emotionele gevolgen, gelden die ook de moeder of ook het kind?

Voor het kind is er over het algemeen niet veel meer dan een intense teleurstelling. Zo iets als u zoudt kennen wanneer u een mooi huis hebt gehuurd en zich voorbereit om er binnenkort geheel in te trekken. U hebt er mogelijk al wat meubelen in gezet en nu opeens blijkt de fundering te verzakken en het geheel klapt in elkaar.

Het is natuurlijk een erge strop en je bent wat mismooedig, maar ja, er is niets aan te doen, dus ga je kijken of je ergens anders dan een min of meer passende woning kunt vinden.

Iets geheel anders dus dan de emotionele schok voor de moeder waarbij het everbreken van de psychische kontakten tussen moeder en kind een gevoel van onvolkomenheid, van een soort leegte in feite, teweeg brengt - wat dan gemeenlijk weer wordt omgezet in sentimenten en als gevolg daarvan alle mogelijke phobien, obsessies en schuldgevoelens.

Het gaat hier dus wel om een geheel andere reactie met geheel andere mogelijke gevolgen.

Maar vrienden, ik heb nu al zoveel vragen beantwoord dat ik voor wij aan de vliegende schotels toekomen mijn bijdrage aan deze bijeenkomst toch wel gaarne zou beëindigen.

Na de pauze krijgt u een andere spreker met een eigen onderwerp dat, naar ik meen, van esoterische aard zal zijn. Zekerheid kan ik u hieromtrent niet geven, want ik ben die ander niet.

Wat mij betreft in ieder geval dank voor uw gehoor, uw aandacht en mijn beste wensen voor een verder vruchtbare avond.

En daar wij die tijd nu eenmaal naderen: ik wens u een sinterklaas uit de kosmos toe die die gaven brengt die u zeker niet verwacht had en die u toch heel best kunt gebruiken.

Goeden avond.

(tekst volledig, vragen bekort.)

Goeden avond, vrienden.

Het tweede deel van de avond is vaak er moeilijk, want dan moet je spreken over een esoterisch onderwerp. En wanneer ik dan denk aan alles wat mensen esoterie plegen te noemen vraag ik mij toch wel af waar dan mee te beginnen.

De grootste waarheid doet mij denken aan een soort verdraaiing van de tabula smaragdina. U weet wel, die tablet die men bij een priestergraf heeft gevonden en waarop staat, dat het boven zo is als beneden en omgekeerd. Als een testament van een winninginrichter.

Wanneer dat geheel waar zou zijn staat jullie nog wel het een en ander te wachten na de overgang. Je bent meteen weer thuis, compleet met belasting en btw. Ik zou het dan zo willen zeggen:

Zo buiten zo binnen, zo binnen, zo buiten. Want esoterie is uiteindelijk de reis naar jezelf toe, de trip die jemaakt om te ontdekken wie je nu werkelijk bent. Want wanneer je denkt al te weten wie je bent zonder dit bewijs je alleen maar, dat je er werkelijk helemaal geen steek vanaf weet.

Ik zou het als volgt willen zeggen: Er zijn feiten buiten ons. Om die feiten kun je niet heen. Wanneer iemand op je tenen trapt en je hebt nog eksterogen ook dans je niet van vreugde, maar weet je wel degelijk dat er door iemand op de gevoelige onderdaan is getrapt.

Maar dan weet je nog niet, of zo iemand die nu per ongeluk dan wel heel opzettelijk heeft gedaan. Denk je zonder feitelijke aanleiding nu dat het wel per opzet gebeurd zal zijn, dan deugt er kennelijk bij jou binnenin iets niet geheel.

Geef je de ander het voordeel van de twijfel dan zit je al veel beter er voor. Denk je echter: ikzelf zou dat nooit per opzet gedaan hebben, dus zal een ander het ook wel niet doen, zo zit je werkelijk innerlijk goed.

Want met dit laatste bewijs je dat je van binnen echt positief bent ingesteld en streeft naar het goede voor een ieder zover het mogelijk is.

Daarom zou ik u willen zeggen: kijk eens een beetje beter naar je wereld. Niet zoals men vaak doet in de hoop bestaande feiten te kunnen veranderen. Want daar doe je niet veel meer aan. Kijk nu eens hoe jij veronderstellender wijze die wereld bekijkt.

Dus in de stijl van "daar gaat er weer een met plukken haar in driekleuren, dus die zal wel rotzooi gaan trappen." Of "daar gaat er weer een met zo een uitgestreken smoel, da zal wel een dominee zijn."

O, mogelijk hebt u wel gelijk. Maar wanneer u die anderen alleen maar ziet en verder niets met hen te maken hebt en dan toch tot dergelijke negatieve uitspraken komt, zo is er in u toch iets, wat daar parallel mee loopt.

Om het eens anders te zeggen: In zijn veronderstellingen ziet de mens de wereld die hij is. En alleen door de feiten wordt hij dan in zijn zekerheden nog soms gestoord.

Er is eens een wijze man geweest- dus een geheel ander iemand dan ikke, die dit heel mooi heeft geformuleerd. Hij zei n.l. dit:

Wanneer God waarlijk in ons woont zo kunnen wij niet anders dan een voortdurend buiten ons hem ontmoeten verwachten.

Wanneer u nu even optelt hoevaa i god ontmoet hebt, zo weet u meteen wat er bij u inzit hé? Valt nog aardig tegen, nietwaar. Maar dat begrijp ik best. Het was immers een soort wijsgeer die dit stelde. En wat hij bedoelde met het ontmoeten van god was dus wel heel iets anders dan de meeste mensen bij die woorden denken.

Denk maar: er komt soms wel eens een man met een baard naar je toe, doch die is hoogstens een neef van sinterklaas. Zelf is hij het nooit.

Zo is het ook met God. Je kunt wel allerhande dingen ontmoeten die je aan God doen denken. Maar God zelf is onvatbaar, ongrijpbaar. Ook in jezelf blijft God ongrijpbaar. De uitwerking op je is weer iets anders.

Je kunt zeggen b.v. dat God een bepaalde werking is. Zoals Met Mozes op de berg. Hij zat daar ho og en wel en het was donderen, net zoals in deze tijd. Toen kwam God en opeens was er een suizelende stilte. Opeens: rust.

God is voor ons vrede, rust, een soort harmonie. Dat is een glimlach zonder dat je weer waarom. En ik denk zo dat u dat meer ontmoet dan u wel denkt.

Misschien kent u dat even stilstaan in de natuur en dan opeens denken: wat is het leven eigenlijk toch mooi. Of opeens denken en voelen: wat is dat vredig. Op zelfs ogenblikken dat je even geheel niet meer denkt en alleen even zo heel warm van binnen bent, zo van tjonge, he, gezellig.

Ik denk dat je op dergelijke ogenblikken wel degelijk "God ontmoet". Het klinkt wel vreemd wanneer je het zo zegt, maar volg me nu is dat toch werkelijk zo.

God ontmoeten als een mannetje met een lange baard dat even met je oploopt is allang verleden tijd. Trouwens, sinterklaas is door de kerk overgedaan aan de middenstand, dus wat dat betreft kunnen wij van die voorstellingen wel afstappen.

Er is iets. Wat het precies is, nuja, dat weten wij niet. Wat te begrijpen is. Stel u eens voor dat een oorwurm moet gaan uitmaken wat een t.v. reporter is. Die weet toch ook niet wat hij daar mee aan moet? En dan hebben bepaalde reporters en oorwurmen tenminste nog hun uitdrukking gemeen.

Wij staan al net zo tegenover dat grote. Ik denk zo dat wij in verhouding nog veel kleiner en onbelangrijker zijn. Dus omschrijven, erkennen is voor ons niet te doen.

Maar wij kunnen ervaren. Wij kunnen niet zeggen waarom God iets doet of wat hij zou moeten doen - ofschoon de wereld vol zit met mensen die het hem voortdurend vertellen in hun "bedelen, pardon, gebeden." Want u zult de mensen de kost moeten geven die bidden: O heer, doet u eens iets aan dat vervelende rusland. En wanneer u dan meteen Reagan eens een lesje geeft, al is het maar dat hij zijn gebit even verliest ...."

U kent die stijl wel: mensen die al biddende God even komen vertellen wat Hij zou moeten doen. Hoe kun je. Dat is dwaasheid. En toch zijn wij allen volgens mij nog ergens een stukje van diezelfde God ook. Ergens ben je immers deel van het levende? God is volgens mij de som en de bron van al het leverde. Dus zit Hij volgens mij ook in jou.

En wanneer je god "ontmoet" dan voel je even iets van de evenwichtigheid die in het geheel bestaat, ook wanneer jij die normaal niet ervaart.

Ik zou dus zeggen: Kijk maar eens in jezelf. En wanneer er in je te veel strijdigheden zijn, wanneer je ontdekt dat je te veel kruistochten aan het prediken bent, deugt er iets niet.

Kijk: wanneer die Peter van Amiens werkelijk een heilige was geweest zou hij nooit hebben opgeroepen tot de kruistochten. Hij zou dan neer gedaan hebben om de mensen een beetje beter te laten leven en om mensen iets gelukkiger te maken. In hun geloof, in hun benadering van het leven en hun levenszelf.

Maar wist Peter veel? Die dacht: wanneer ik maar hard genoeg schreeuw dan luisteren zij wel. En dat dezen zij ook. En zo werd hij tot voorbeeld van vele mensen. Zelfs in deze tijd is hij een groot voorbeeld en heeft meer volgelingen dan zelfs Bartjens.

Begrijpelijk: wanneer alles moet gaan volgens Bartjes kun je met statistieken e.d. niet al te veel meer rekenen, die zijn voltooid verleden.

Het gevolg is dat vele rekonaars een hokel hebben aan de donkwijze van Bartjes en zijn methode alleen gebruiken wanneer die metoeten in de statistieken is onder te brengen.

Nu ja, zo is het toch ook met de mensen met neiging tot kruis-tochten. Zo van "laat ons allen te samen gaan en..." U kent die typen vast wel. Hun toespraken klinken ongeveer als: Mannen, broeders, kargraden. Ook jullie, meiden behoort er bij. Laat nu eens evenzien wie en wat je bent. Wij leven toch uiteindelijk niet alleen maar voor een beetje inkomen of om anderen vet te masten. Laat ons nu eens tonen wat wij kunnen. Ik doe een beroep op uw solidariteit met de verdrukten van deze wereld. - Waarop een denkpeuze volgt om na te gaan welke verdrukten passen bij de bedoelde salariseisen. U kent het wel. Je kunt het mooi vinden. Maar verschilt hun wijze van werken zoveel van die andere, waarbij de spreker plechtig beweert: De Here wil dat wij onze zonden bestrijden. De Heer wenst van ons dat wij getrouwelijk zijne wetten als neergelegd in zijn openbaringen opvolgen. n wanneer u niet weet wat te doen, kom tot dominee. Want dominee heeft geleerd hoe je het Woord moet uitleggen. Want dominee is theoloog en liegt soms nog steeds verder."

Hé, jullie kennen dit soort komedie toch? Jees eerlijk. Hoe vaak betrap je jezelf er niet op, dat je zelf ook al komedie staat te spelen tegenover een ander om je wil door te zetten, , zo in de stijl van "Besef dat het grote verlies dat je geleden hebt toch de wil Gods is. En Je dierbare zou bvast grwenst hebbed dat je ...."Of " Wij schepselen hebben ons maar bij Zijn omdoorgronde lijke wil neer te leggen Hij zal ons helpen ons lijden te dragen. Er komt een ogenblik dat wij in Zijn Heerlijkheid elkander allen wederom mogen ontmoeten ..."

Nou nee, dat klinkt te veel naar vakwerk, dus zo erg zult u het wel niet gemaakt hebben. Maar hoe vaak roept u niet uit tegen een ander die u even lastig wordt: Kom, stel je nietzo aan ..." Ik heb in mijn tijd- nu al weer lang geleden - mensen meegemaakt die tot je zeiden: Waar maak je je druk om. Een varken wordt nu eenmaal gekeeld en hoe het gebeurt is niet zo belangrijk. Maar een van hen sneed even later in zijn eigen duim en toen hij zijn eigen bloed zag viel hij flauw.

Wie zo reageert en de moeilijkheden zonder meer opzij wil dringen zit natuurlijk goed fout. Wat er in je zit moet naar buiten komen en je moet beseffen dat je voor anderen geen andere maatstaven moogt hanteren dan voor jezelf. Kortom, wanneer je je eigen bloed niet kunt zien doe je er beter aan ook het bloed van andere wezens niet te vergieten.

Als je in jezelf het gevoel hebt dat de wereld je gelukkiger moet maken, begin dan eens eerst iets te doen om die wereld ook wat gelukkiger te maken. Misschien dat je dan op de duur ook gaat beseffen wat je werkelijk bent en wilt.

Per slot van rekening in de spiegel kijken is grotendeels illusie en geen konstateren van feiten. De meeste mensen die in een spiegel kijken zien niet wat zij werkelijk zijn, maar wat zij vrezen te zijn of wat zij werkelijktoch graag voor zouden willen stellen.

Zo iets van nou..... Ik lijk nu toch echt op Marilyn. En dan vergeten dat je anders bent. Alles komedie. Wij vermommen ons zo vaak, weet U. U lacht nu een beetje over al die mensjes die alles doen om te lijken op hun sportheld, beatheld, popheld enz. Denk maar aan de beatles: zijn waren nog niet populair of er kwamen overal kevers die er net zo bij wilden gaan lopen.

Neem al die dingen eens bij elkaar en kijk wat verder, dan besef je dat je door de buitenkant anders te doen schijnen nog de binnenkant niet verandert. Wat je naar buitentoe probeert te zijn is toch nog niet wat je werkelijk bent?

Zoals je toch niet met een enkele pennestreek of een paar woorden
jezelf kunt veranderen. Trouwens, zelfs wanneer het mogelijk zou zijn
jezelf werkelijk te veranderen zou je toch werkelijk eerst eens moeten
weten wat je waarlijk bent.

Voor mij is esoterie heel eenvoudig en doodgewoon: proberen er
achter te komen wat je werkelijk bent. En wanneer het te moeilijk blijkt
om zo maar eens zonder meer in jezelf tot de kern van eigen wezen door te
dringen, kijk dan eens wat je denkt van de wereld. Want heus, alles
wat hij steeds weer denkt van de wereld geeft aan, hoe je diep in jezelf
bent.

Dan kom je als vanzelf ook een stapje verder. Al zullen heel wat
mensen mijn betoog omschrijven als bla bla en opmerken: voor mij hoeft het
niet. Of zelfs toegeven, dat een maskerade spelletje voor hen veel te
leuk is om er afstand van te doen en naar de werkelijkheid te gaan
zoeken.

Kijk, voor klaas of piet spelen is soms erg leuk. Wanneer u wilt
m oogt u voor mij heus wel voor sint op piet spelen zo nu en dan. Maar
dan ook niet de rest van je leven met een zwart smoel of een witte baard
voor blijven lopen.

Het vreemde voor mij is, dat er zoveel mensen bestaan die juist
dit blijven doen. Een ogenblik van overtuiging maken zij voor zich tot
een vermomming waaraan zij zich hun verdere leven krampachtig en ongeacht
hetgeen het hen kost blijven vastklampen.

Soms reageren mensen ook weer anders. Men zegt wel: diep in mij rust de
enige onveranderlijke waarheid. Nuja, wanneer je zover kunt komen is dat
waarschijnlijk nog de waarheid ook. Maar voor je zover bent ben je zeker al
lang aan onze kant geweest en misschien nog 20 keren terug gekeerd op aarde
ook. Voor je die kern van je eigen wezen werkelijk gevonden hebt krijg
je gemeenlijk alleen al van de inkarnaties het heen en weer.

Stel je van dergelijke stellingen niet al te veel voor. Wat
wel mogelijk is is een beetje beter begrijpen hoe je bent, beseffen
op welke wijze je de wereld benadert. En vaak kom je al een eind op weg
wanneer je maar goed gaat begrijpen hoe je jezelf vermomt.

Want datgene wat je pretendeert te zijn zegt vaak al heel veel
omtrent hetgeen je, gedreven door innerlijke waarden en verborgen
drijfveren, graag werkelijk zoudt willen zijn.

Bovendien vormt een juist besef van je pretentie es een betere
benadering van je werkelijkheid wanneer je maar tegenover je zelf even
eerlijk durft zijn - tegenover anderen is moeilijk en komt meestal eerst
veel later.

Met eens mens is het naar ik denk geestelijk bezien ongeveer als
met sommige boeddozen: Je kunt er natuurlijk een fantastische konstruktie
maken, maar die zal alleen mogelijk zijn en werken wanneer je ook alle
onderdelen voorradig hebt.

Ontbreekt er ook maar een enkel onderdeel, dan kun je je
doel op de wijze die je je voorstelt nooit meer geheel bereiken. Wanneer
wij proberen te begrijpen wat wij innerlijk zijn, wat onze werkelijkheid
is, weten wij ook wat wij eventueel nog van onszelf en streven en in wereld
nog kunnen maken zonder ook ons werkelijke ik geheel uit het oog te verliezen.

Daarom is het zo belangrijk dat je beseft wat je bent. Er zijn nogal
wat mensen die proberen zichzelf op te bouwen tot heiligen, soms in een
zeer sminomized versie. Maar de werkelijkheid maakt duidelijk, dat dezen op
een of meer punten altijd weer falen, en zelfs wanneer het maar op
een enkel punt is, zo zal de buitenwereld toch steeds weer ontdekken:
dat is net niet helemaal echt. Door alle schone schijn glimt altijd weer
de imitatie.

Iemand die volgens een bepaald model probeert heilig te worden zal het net niet halen terwijl diezelfde mens die uitgaat van hetgeen hij of zij werkelijk is, als vanzelf heilig zou zijn.

Volgens mij geldt voor de gehele wereld: esoterie is allereerst weten wat je werkelijk bent en dan nog de moed weten te vinden om werkelijk te zijn wat je weet te zijn.

Dan heb je volgen mij in contact met een hoger geheel en kun je daaruit heel wat licht verspreiden en voor jezelf en anderen ook heel wat k racht putten.

Wanneer je zeker bent in jezelf op grond van hetgeen je beseft te zijn heb je een deel van je wereld ook zelfs in je macht. O, je kunt natuurlijk niet zeggen: daar gaat Lubbers, die laat ik eens even lekker slippen. Dan moet er eerst een hoop in de buurt zijn en de man klinkt meestal of hij niet veel hoop heeft. Dat lukt dus niet.

Maar wel kun je zeggen: wat die maatschppij voor mij betekent en hetgeen ik binnen die maatschappij probeer te doen pas ik aan aan hetgeen ik ben. Ik ben dan altijd weer zeker, weet altijd wat ik moet doen. Je bereikt meer, het lijkt je dan dat de wereld beter is voor jou.

U denkt misschien dat ik te veel naar buitentoe zit te praten. Maar wat heb je aan een besepte binnenkant als het er naar buiten niet uit komt?

Wanneer iemand mij komt vertellen dat hij God heeft ontmoet vindt ik het schitterend. Of wanneer men mij vertelt dat men lag in zijn slaapkamer en opeens bezocht werd door b.v. de H. Maagd of Jezus of iemand als napoleon of mendel die hen iets kwamen zeggen, zo zal mijn reactie altijd weer zijn: Schitterend. Eh wat heb je er van over gehouden? Wat is het resultaat geweest?

Gek natuurlijk voor allen die denken dat esoterie vooral en mogelijk alleen naar binnentoe mogelijk is. Maar ik zeg dat dat niet kan. Als u een kokesnoot hebt zit er van dat lekkere water in. Vraag u eens af, of dit water er zou kunnen zijn zonder de noot. Er is een samenhang die u toegeeft?

Goed, Uw innerlijk en uw uiterlijk hangen samen. Die kun je nu niet van elkaar scheiden. De geest die in u woont heeft dat lichaam werkelijk harf nodig. Of dacht u dat er één geest te vinden is die gek genoeg is om in een menselijk lichaam te kruipen wanneer dat niet hoogst noodzakelijk is? En uw lichaam heeft de geest nodig voor een menselijk bewust bestaan. Zonder dit zou het lichaam alleen instinctief kunnen reageren zo het al zou kunnen blijven leven.

Zolang je op aarde bent zijn lichaam en geest een eenheid. Probeer dan niet, de een van de ander af te zonderen. Begrijp dat de kern mede bepalend is voor de mogelijkheden van de buitenkant en dat de ontwikkeling van de kern mogelijk wordt door die buitenkant. Haal je een deel weg van b.v. de binnenkant, dan deugt de buitenkant ook niet meer.

Je bent op aarde om mens te zijn, niet om alleen maar vroom te zijn. Beseft dit, zoek jezelf steeds beter te leren kennen en wijs de lessen die verschillen tussen feiten en wereldbeeld je geven niet af.

Er is geen werkelijk verschil tussen de wereld waarin je leeft en de wereld die in je leeft. Beiden kunnen alleen bestaan in wisselwerking als functionerende eenheid zolang je op aarde bent. Houdt daar aan ook rekening mee.

Goeden avond.

d.d. 3 december 1982

(herhalingen weggelaten evenals het
schone woord en enkele grappen.)